

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ: Η ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

Ἡ Ὀρθόδοξη πίστις, θεμελιωμένη στήν ἀγάπην, τήν ἐλπίδα καί τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ, δέν βλέπει τήν ἀνθρώπιν ἀναπηρία ὡς στίγμα ἢ ἀποτυχία, ἀλλά ὡς μιά ξεχωριστή πνευματική πορεία. Ἡ Ἐκκλησία, στό σῶμα τῆς ὁποίας ὅλοι εἴμαστε πολύτιμα μέλη, ἀναγνωρίζει στό πρόσωπον τοῦ κάθε ἀνθρώπου τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἀνεξαρτήτως φυσικῶν ἢ σωματικῶν περιορισμῶν. Σέ ἕναν κόσμον πού συχνά θεοποιεῖ τή δύναμιν, τήν αὐτάρκεια καί τήν τελειότητα, ἡ ἀναπηρία θυμίζει σέ ὅλους μας τή βαθύτερη ἀλήθεια: ὅτι ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου δέν μετριέται μέ ὄρους ἀπόδοσης ἢ φυσικῶν ἱκανοτήτων, ἀλλά μέ ὄρους καρδιάς, πίστεως καί ἀγάπης.

Στό Εὐαγγέλιον, ὁ Χριστός στέκεται διαρκῶς δίπλα στούς πονεμένους, τούς ἀποκλεισμένους καί τούς πληγωμένους. Θεραπεύει ὄχι μόνο μέ σκοπό τήν ἀποκατάστασιν τῆς σωματικῆς ὑγείας, ἀλλά κυρίως γιά νά προσφέρει ἐλπίδα, νά ἀποκαταστήσῃ τήν κοινωνία καί νά φωτίσῃ τή σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεόν. Οἱ πράξεις Του δέν εἶναι πράξεις ἐντυπωσιασμοῦ, ἀλλά ἐνσάρκωσιν τῆς ἐλείμονος καρδιάς τοῦ Θεοῦ. Αὐτό σημαίνει πῶς ὁ ἄνθρωπος μέ ἀναπηρία δέν εἶναι κάποιος πού ἀπλῶς ἔχει ἀνάγκη βοήθειας, ἀλλά κάποιος πού φέρει μέσα του τόν Σταυρόν καί τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ, πού πορεύεται ἕναν δρόμον ἀγιότητος μέ ἰδιαίτην εὐλογία.

Ἡ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων μέ ἀναπηρία γίνεται ἀφορμὴ πνευματικῆς ἀνάστασης καί γιά τούς ἴδιους, ἀλλά καί γιά ὅσους τούς περιβάλλουν. Ὑπάρχουν χιλιάδες παραδείγματα ἀνθρώπων πού, μέσα ἀπό τή σιωπηλή τους καρτερία, τή χαρούμενη ἀποδοχή καί τή βαθιὰ πίστιν τους, ἐνσαρκώνουν αὐτό πού πολλοί ἀπό ἐμᾶς ἀδυνατοῦμε νά κατανοήσουμε: τή δύναμιν τῆς ἀδυναμίας. Ὅπως

λέει ο Απόστολος Παῦλος: «ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (*Β΄ Κορ.* 12, 9). Ἡ ἀναπηρία μπορεῖ νά γίνει δρόμος πρὸς τὸν ἀγιασμό, ὅταν βιώνεται μέ πίστη καί ταπεινώση.

Ἡ Ὁρθόδοξη παράδοση, πλούσια σέ ἁγίους καί ἁγίες πού ἔζησαν μέ ἀσθένειες, πόνους ἢ σωματικούς περιορισμούς, προσφέρει σταθερό θεολογικό ἔρεισμα: ὁ Ἅγιος Παῖσιος, ὁ Ἅγιος Λουκάς ὁ Ἰατρός, ἡ Ὁσία Ματρώνα ἡ Ἀόμματα καί τόσοι ἄλλοι δέν νίκησαν τὸν κόσμο μέ ἐξωτερική δύναμη, ἀλλά μέ ἐσωτερική δόξα. Οἱ βίοι τους ἀποτελοῦν ἰσχυρή μαρτυρία πὼς ὁ πόνος δέν εἶναι ντροπή ἀλλά σταυρός, καί ὁ σταυρός δέν εἶναι κατάρρα, ἀλλά δρόμος πρὸς τὴν Ἀνάσταση.

Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νά στέκεται δίπλα σέ κάθε ἄνθρωπο μέ ἀναπηρία ὄχι μόνο μέ κατανόηση, ἀλλά καί μέ ἔμπρακτη συμπεριλήψη. Νά διαμορφώνει τοὺς ναοὺς ὥστε νά εἶναι προσβάσιμοι, νά προσφέρει πνευματική καί κοινωνική στήριξη, νά δίνει φωνή σέ ἀνθρώπους πού συχνά ἡ κοινωνία περιθωριοποιεῖ. Ὅχι ἀπὸ φιλανθρωπία, ἀλλά ἀπὸ συνείδηση βαθιᾶς ἐνότητας: γιατί ὅλοι μαζί ἀποτελοῦμε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, «ἐν σῶμα ἐν Χριστῷ, τὸ δὲ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη» (*Ρωμ.* 12, 5).

Ἄς θυμόμαστε ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι λέσχη τῶν ἰσχυρῶν ἢ τῶν ὑγιῶν, ἀλλά κοινότητα λυτρωμένων. Μέσα σ' αὐτή τὴν κοινότητα, οἱ ἄνθρωποι μέ ἀναπηρία δέν εἶναι ἀντικείμενα λύπησης, ἀλλά πρόσωπα ἀπολύτως ἱκανά νά ἀγαποῦν καί νά ἀγαπηθοῦν, νά ἐμπνεοῦν, νά προσεύχονται, νά καθαγιαζοῦνται.

Ἡ ἀναπηρία δέν εἶναι τὸ τέλος μιᾶς διαδρομῆς, ἀλλά ἡ ἀρχή μιᾶς ἄλλης — ἴσως πρὸ δύσκολης, ἀλλά καί πρὸ φωτεινῆς. Εἶναι ἕνας δρόμος πού περνᾷ ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ, ἀλλά ὁδηγεῖ στό ἄδειο μνημεῖο. Καί ἡ Ὁρθοδοξία δέν σταματᾷ στὸν σταυρό· ζεῖ πάντοτε μέ τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀνάστασης.